

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΟΣ Α'. Συνδρομή ἑτησία προπληρ.—'Εν Ἑλλάδι δραχ. 8.—Διὰ τοῦς κκ. φοιτητάς δρα. 6. ΤΕΥΧ. 16.
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 10. Ἐξέμηνος φρ. χρ. 6. Τιμὴ φύλλου λεπτά 25.

Διευθυντής και Ἐκδότης ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποικίλα φιλολογικά, ὑπὸ Κωνσταντίνου Κόντου. — Περὶ τῆς ἐνοποιήσεως τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διεθοῦς μεσημερινοῦ. — Περὶ τῶν αἰτίων τῆς σήψεως τῶν ὠν καὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ὑπὸ Ἰω. Τρικαλιανοῦ. — Εἰς ἡγεμῶν τῆς Βλαχίας ἢ τὸ ἀπροσδόκητον μέλλον, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαβάνη. — Ποικίλα.

'Εν Ἀθήναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1889.

Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Ἀριστείδου ἀριθ: 8.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Παρ' Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ ἔχουσι τάντιγραχα ἐν μὲν βιβλ. Γ', 10 «ἵνα μὴδὲ ἐλέουσ' τὴ χωμεν», ἐν δὲ βιβλ. σ', 7 «ἔστι μὲν γὰρ φύσει δάκρυον ἐπαγωγότατον ἐλέου τοῖς ὄρωσι», ὡς καὶ ἐν βιβλ. Ζ', 9 «ἄνθρωπον ἐλέου μῆλλον ἢ τιμωρίας δεόμενον» (Ἴδε Ἰακώβιον Ἀρχιμ. Τατ. σελ. 847 καὶ σελ. 897). Πιοκνώτατον εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐλέου ἐγγράφη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

Παρὰ τῷ Γαληνῷ Τόμ. Α', σελ. 576 φέρεται «μελλησμοῦ καὶ προπετείας ἐλέουσ' τε καὶ φθόνου». Τὴν ἐκφωρὰν ταύτην βλέπει τις καὶ παρὰ τῷ Ὀρειβασίῳ Τόμ. Γ', σελ. 12,3 μνημονεύοντι τὰ τοῦ Γαληνοῦ. Καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τοῦ Γαληνοῦ τόπῳ εὐρίσκειται ἢ μετὰ τοῦ Σ γενική. Τόμ. Δ', σελ. 727 «πρὸς ταῦτ' οὐδὲν ἔχοντες ὡσπερ ἐπὶ τινα βωμῶν ἐλέουσ' καταφεύγουσι τὴν Πυρρωνεῖαν ἀγροικίαν». Ἄλλ' ὁ Κόβητος καλεῖται νὰ γραφῇ ἐλέου λέγων (Μνημοσ. 1881, σελ. 447) «Iudaeorum et Christianorum est τὸ ἔλεος pro ὁ ἔλεος, itaque βωμῶν ἐλέου' scribendum. Notissima est haec a r a m i s e r i c o r d i a e. Lucianus in Demonacte cap. 57: μὴ πρότερον ταῦτα ψηφίσθητε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμῶν καθέλητε». Λέγει δ' ὁ Λουκιανὸς καὶ ἐν τῷ Δίς Κατηγορουμένῳ § 21

«καὶ ταῦτα ὡσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ Ἑλέου βωμῶν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα» καὶ ἐν τῷ Τίμωνι § 42 «φίλος δὲ ἢ ξένος ἢ ἑταῖρος ἢ Ἑλέου βωμῶς ὕθλος πολὺς». Ἴσως δ' ἔγραψεν ὁ Λουκιανὸς «φίλος δὲ ἢ ξένιος ἢ ἑταιρεῖος», ὡς ἐν § 1 «ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε καὶ ἐφέστειε κτέ». Ἐν τοῖς εἰς Λουκιανὸν Σχολίοις φέρεται σελ. 49 Ἰακ. «Ἰδρυστο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἑλέου βωμῶς ἐπὶ συμπόσειν καὶ φιλικῶν ἀντιθέσεων ἀποκαταστάσεων» καὶ σελ. 159 «Εἰ γὰρ ὁ Ἑλέου βωμῶς οἰκτιρμονακὸς κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησί, τοιοῦτον ὦμῶν πρῆγμα θεῶν σθε» καὶ σελ. 160 «Ὅτι Ἑλέου βωμῶς ἦν παρὰ Ἀθηναίους, πρὸς ὃν οἱ καταφεύγοντες ἐσώζοντο» καὶ σελ. 209 «Βωμῶς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ Ἑλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, καταφεύγον».

Ὁ Πικυανὸς ἱστορεῖ ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἀθήναις ἐλέου ἢ Ἑλέου βωμῶς μνημονεύουσι δὲ καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι τοῦ βωμοῦ τούτου. Πικυαν. Ἄττικ. ΙΖ', 1 «Ἀθηναίους δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἑλέου βωμῶς, ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπων βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὄντι ὠφελίμῳ μόνον τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναίοι». Διόδωρ. Σικελ. ΙΙ', κβ', 7 «οἱ πρῶτοι βωμῶν Ἑλέου καθιδρυσάμενοι τοῦτον ἐν τῇ πόλει τῶν Συρακουσίων (Συρακουσίων) εὐρίσκουσιν». Ἀπολλοδ. Β', ἡ, 1 «διωκόμενοι δὲ (οἱ Ἑρακλέους παῖδες) ἦλθον εἰς Ἀθήνας καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμῶν ἠξίουσαν βοηθεῖσθαι» καὶ Ι', ζ', 1 «Ἀδραστος

δὲ εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμὸν κατέφυγε». Φιλίστρατ. Βί. Σοφ. Β', 16', 3 «πῶς Ἠλείοι πνηγυρίζουσι, πῶς Δελφοὶ θεσπίζουσι, τίς ὁ παρ' Ἀθηναίους Ἑλέου βωμός» καὶ Ἐπιστολ. Ο' (ἡ ΛΘ', σελ. 330 Διδ.) «ἐδέξαντο καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς Ἡρακλέους παῖδας ἄλωμένους, ὅτε καὶ τὸν Ἑλέου ἐστήσαντο βωμὸν ὡς τρεισκαδεκάτου θεοῦ». Ζηνὸβ. Παιρημ. Α', 30 «οἱ τῶν ἀποθανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ Ἑλέου καταφυγόντες βωμὸν τοὺς νεκροὺς ἐζητοῦν» καὶ Β', 61 «πρὸς τὸν τοῦ Ἑλέου βωμὸν τῶν Ἡρακλείδων προσπεφυγόντων, Ἀθηναῖοι μὴ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς Εὐρουσθέα πόλεμον ὑπέστησαν». Ἀψίν. Τέχν. Ῥήτορ. σελ. 92 Βκκ. «Ἀθήνησι μὲν οὖν λέγοντες—τὸν κοινὸν τόπον τοῦτον κατασκευάζομεν Ἑλέου βωμός ἐστι παρ' ὑμῖν, θεὸς εἶναι δοκᾷ παρ' ὑμῖν ἡ κοινὴ πάντων φιλοπόνησις—καὶ παρὰδείγματα προσιδήμα τούτους καταφυγόντας μὲν ἐπὶ τὸν βωμὸν, μὴ ἀτυχῆσαντας δὲ ὧν ἠξίωσαν, οἷον τοὺς Ἡρακλείδους καὶ εἰ δὴ τινες ἔτεροι λέγονται τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ποιῆσαι». Νικηφόρ. Προγυμν. Ῥήτ. Οὐκλζ. Τόμ. Α', σελ. 499,2 «ἐπὶ τὴν Ἀθήνας πόλιν παρεύσομαι, ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμὸν».

Πολὺς λόγος περὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις βωμοῦ τοῦ Ἑλέου γίνεται ὑπὸ τοῦ Λιβανίου ἐν τῷ Δημοσθένει, ἐξ οὗ προκτιθέμεθα τὰ χωρία τάδε. Τόμ. Δ', σελ. 257,2 «ἤγγελε δέ τις εἰς τὸν δῆμον Δημοσθένην τὸν Παιωνία καταπεφυγέντι πρὸς τὸν Ἑλέου βωμὸν» καὶ σελ. 259,14 «ἐπιμελοῦ δέ, φησί, καὶ τοῦ Ἑλέου βωμοῦ παρ' ὑμῖν γὰρ ἐστὶ τοῖς ἡμέροις». Ἰερβ. καὶ σελ. 255,5 «καὶ τὸν Ἑλεον ἐν τοῖς θεοῖς ἀριθμεῖν». Εἶπε δ' ὁ Λιβανίος καὶ ἐν τῷ Κορινθίων λόγῳ Τόμ. Δ', σελ. 361, 27 «οὐδ' ὁ παρ' ὑμῖν ἔτι βωμός ἐστιν, δι' Ἑλέου καλεῖται» καὶ ἐν τῷ Πρεσβευτικῷ πρὸς Ἰουλιανὸν Τόμ. Α', σελ. 463,19 «τῶν γὰρ οἷκοι τὸν Ἑλεον ἡγουμένων θεόν, οὗ τὸν βωμὸν ἐώρακα Ἀθήνησιν».

Κεῖται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλέα Σχολίοις Οἰδ. Κολ. 261 «Ἐπεὶ καὶ Ἑλέου βωμός ἐν Ἀθήναις ἵδρυται» καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνη Ἰππ. 1151 «τῶν Ἀθηναίων μὴ ἐκδιδόντων αὐτῷ τοὺς Ἡρακλείδους πρὸς τὸν τοῦ Ἑλέου βωμὸν καταφυγόντας» καὶ ἐν τοῖς εἰς Αἰσχύνην περὶ Παραπροσβ. 15 «ἀλλ' ὅσον θαλλῶ ἐλαίας στέψας καθῆστο κατέχων εἰς τὸν Ἑλέου βωμὸν» καὶ ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένη Ὀλυμθ. Β', 6 «οἷον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων (γρ. Ἀθηναῖον), ἀπὸ τοῦ χωρίου ὡς περ τοῦ Ἑλέου, ἔνθα καὶ Ἡρακλείδαι ἐσώθησαν, ἀπὸ τῶν οὗτοι τοὺς ἐκείνου». Ὁ Σάπυπος ὑπέλαθεν ὅτι τὸ χωρίον εἶνε πλημμυγῆς γραφὴ τοῦ βωμοῦ ("Ἴδε Δι-

δωριον Δημοσθ. Τόμ. Η', σελ. 84 Ὄξ.).

Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς λέγει ὅτι Ἑλέου βωμοὶ ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σελ. 430 Βκκ. «Εἴ γε μὴν τὴν Ἀφροδίτην θεὸν εἶναι λέγομεν, ἔσται καὶ ὁ Ἑλεος υἱὸς ὧν Ἀφροδίτης θεός. Ἄλλ' εἰ ὁ Ἑλεος θεὸς ἐστὶ, καὶ ὁ Ἑλεος ἔσται θεός· ἀμφότερα γὰρ ἐστὶ ψυχικὰ πάθη καὶ ὁμοίως ἀρωσίσωται τῷ Ἑρωτι καὶ ὁ Ἑλεος· παρὰ Ἀθηναίους γοῦν Ἑλέου βωμοὶ τινές εἰσιν». Παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ εὐρομεν ἡμεῖς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν Ἑλέου βωμοί. Ἰερβ. Βέργκιον Klein. Phil. Schrift. Τόμ. Β', σελ. 630, σημ. 8.

Παρὰ Μιχαήλ τῷ Ἀκμινάτῳ εἶνε γεγραμμένον Τόμ. Β', σελ. 403,26 «εἰ τὸν παρὰ σοὶ βωμὸν τοῦ ἙλέουΣ κεκλεισμένον εὐρίσκω καὶ ἄβαστον». Ἄλλ' ἴσως τοῦ δοκίμου τύπου γρηθσιν ὁ Ἀκομινάτος ἐποίησατο, ὡς ἐν σελ. 281,8 «οἱ παλαιότεροι τῶν Ἀθηναίων ἄλλο γε ἰερόν θυτήριον, τὸν Ἑλέου βωμὸν, κατὰ μέσον ἄστῳ ἐστήσαντο» καὶ μετ' ὀλίγα «σὲ δὲ τὸν τοῦ Χριστοῦ λαμπρότατον θύτην καὶ θυτήριον ἔμβιον θεοῦ καὶ ἄστυλον Ἑλέου βωμὸν πάντες ἂν ἐμοὶ συμφηγάξιντο» καὶ σελ. 418,9 «τὸν Ἑλέου βωμὸν ἀντικρὺς τοῖς Ἀθηναίοις κινίζεις πάλαι καταστραμμένον» καὶ ἐν Τόμ. Α', σελ. 148,3 «ἀνάστησόν μοι καὶ τὸν τοῦ Ἑλέου βωμὸν πάλαι καταβεβλημένον καὶ περιφρονούμενον» καὶ σελ. 319,4 καὶ 8. Σημειωτέον δ' ὅμως ὅτι φέρεται παρὰ τῷ Ἀκομινάτῳ Τόμ. Β', σελ. 54,21 «οἱ μάλλον ἙλέουΣ δεόμενοι» καὶ σελ. 277,13 «ἀπολάσει τοῦ ἙλέουΣ». Ἰερβ. καὶ σελ. 127,15.

Ἐλέγη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλοστράτου ἐν τῇ ΝΘ' Ἐπιστολῇ «ἀλλ' ἐσφίξει καὶ τὸν Ἑλέου βωμὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἔχει» καὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Ἰουδαίου Τόμ. Ε', σελ. 253 «οἱ δ' ὅλον τοῦτον παρὰκλυψάμενοι τὸν νόμον, τοὺς ἄλλους, τὰς σπουδὰς, τὸν Ἑλέου βωμὸν, τὴν κοινήν ἐστίαν, κτῆ». Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Σουίδα μνημονεύεται Ἑλέου βωμός, ἀλλ' οὐδεὶς λόγος περὶ αὐτοῦ γίνεται.

Ἐν ἐπιγραφῇ Ἀττικῇ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων (Σουλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. Τόμ. Γ', α', σελ. 66) φέρεται «ὕψιμῆδων, ὕπατε πατέρ εἰρήνης βαθυκἀ(ρ)που), σὺν ἐλαίου βωμὸν ἐκετεύομεν ἡμεῖς» (Ἰερβ. Καιθελιον Ἐπιγρ. Ἑλλην. 792, σελ. 322). Εὐρέθη δὲ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐπιγραφὴ ἔχουσα ὡς (Ἐφημερ. Ἀρχαιολ. 1883, σελ. 150) «Ἑλέου βωμὸν ἱεροκλῆς κατ' ὄναρ».

Περὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις βωμοῦ τοῦ Ἑλέου πολλοὶ τῶν νέων φιλολόγων ἔγραψαν, ὁ Οὐσσελίγγιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Διοδώρου Τόμ. Α', σελ. 559 καὶ ὁ Ἑύνιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀπολλοδώρου Τόμ. Β', σελ. 202 καὶ ἄλλοι. Ἄλλ' ἐκτενέστερον περὶ αὐτοῦ διέλαθεν

ὁ Τάδωρος ἐξηγούμενος τὸ ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ τοῦ Λυσίου ἢ Ψευδολυσίου § 11 «ἀφικόμενοι εἰς τήνδε τὴν πόλιν ἐκίεται ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐκαθείζοντο» Ῥήτ. Δόξωρ. Τόμ. Ε', σελ. 192 κέξ.). Προκρίνας οὗτος τὴν κατ' αἰτιατικὴν τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἐκφορᾶν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν ἐπὶ τῶν βωμῶν νομίζει ὅτι νοεῖται ὁ βωμός τοῦ Ἑλέου, ἀποφαίνεται δ' ὅτι ὁ Ἑλεος οὐχὶ ἕτερος τοῦ Διὸς εἶνε, ὅστις μιλίχιος καὶ ἐκείσιος καὶ ζένιος κληόμενος ἰδρύετο ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν πόλεων· ἰκκνὸν δ' ἔπειτα ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἀγοραίου τούτου Διὸς. Καὶ ὁ Βέργκιος ὑπολαμβάνει ὅτι ὁ βωμός τοῦ Ἑλέου οὐχὶ διάφορος τοῦ βωμοῦ τοῦ ἀγοραίου Διὸς ἦτο, δοξάζει δ' ὅτι θεοῦ Ἑλέου λατρεῖς οὐδέποτε ὑπῆρξεν (Klein Philol. Schrift. Τόμ. Β', σελ. 630). Κατ' ἄλλους ὁ βωμός τοῦ Ἑλέου ἦτο ὁ αὐτὸς τῶν τῶν δώδεκα θεῶν ("Ἴδε Philol. Untersuch. Τόμ. Α', σελ. 201, σημ. 4).

Ἐξ ὧν διελάβομεν συμφωνίας, νομίζομεν, κατέστη ὅτι ἀρσενικῶς ἀείποτ' ἐν τῷ δοκίμῳ ἐλληνισμῷ ἐλέγετο τὸ ὄνομα Ἑλεος, ὅπως δ' ἀδόκιμος καὶ ἐκφυλος εἶνε ἡ κατ' οὐδέτερον γένος ἐκφορὰ τὸ Ἑλεος, τοῦ ἐλέου, κτλ. Οὐδέν τι δὲ τὴν τῶν βιβλιογράφων συνθήκην γινώσκοντα θὰ ξενίσῃ τὸ ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον λόγῳ τοῦ Ἰσοκράτους φερόμενον «ἙλέουΣ παρ' αὐτῶν τυγχάνειν». Θαυμαστὸν δύναται τινὶ νὰ φανῇ ὅτι ἀνόποπτον τὴν γραφὴν ταύτην ὑπολαμβάνει ὁ Κυννῆρος ἐν τῇ Διεξοδικῇ Γραμματικῇ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Τόμ. Α', σελ. 396 ἐκδ. β' «ὁ Ἑλεος, Mitleid, aber Ἑλέουτος Isocr. 18. p. 378 §. 39». Ἄλλ' ὁ ἄλλως ἀξιόλογος οὗτος γραμματικὸς εἶνε εἰς τῶν ἀκριωτέρων ἐκείνων φιλολόγων, οἵτινες ὑπερβυλλόντως τιμῶσι τὴν ἀντιγραφήν καὶ προχείρως αὐτοῖς ἐκάστοτε πεῖθονται οὐδαμῶς ἐνθυμούμενοι ὅτι ἠκίστα σοφοῖς ἀνδράσιν ἀρμόζει νὰ ἐκκρέμονται δουλικῶς τῶν δεινῶς λελωθμένων καὶ πάσης πλημμυγείας γεμόντων ἀντιγράφων. Τίς ἔμπειρος τῆς κριτικῆς ὧν ἀγνοεῖ ὅτι ἐν πλείστοις γραμματικῶς ζητήμασι πολλῶ μείζον ὁ ὀρθὸς λόγος ἔχει κύρος τῶν ἀντιγράφων καὶ παλαιοτάτων ὄντων; Οὐχ ὀλίγα δὲ παραδείγματα τῆς τοῦ Κυννῆρου περὶ τὰς παραδεδομένης γραφῆς περιττῆς εὐλαβείας ἔχομεν πρόχειρα, ἐξ ὧν δύο μόνον ἐν τῷ παρόντι μνημονεύομεν, ἵνα μὴ λίαν τὸν λόγον μνηκνῶμεν.

Ἐσχάτως βάρβαρος εἶνε ὁ τύπος διεξέπεσαντο, οὐδεὶς δὲ μὴ Σκύθης ὧν ἡδύνατο νὰ εἶπῃ διεξέπεσάμην ἀντὶ τοῦ διεξέπεσον. Καὶ ὅμως ἐν τῇ μνημονευθείσῃ Γραμματικῇ τοῦ Κυννῆρου Τόμ. Α', σελ. 894 φέρεται «διεξ-

πέσαντο Polyaen. 4,2.14.7,48». Ὁ Πολύαινος ἔγραψε διεξέπαισατο ἐν βιβλ. Β', β', 5 καὶ Δ', β', 14 καὶ Ε', σ', 5 καὶ διεξέπαισατο ἐν βιβλ. Ζ', 48, ὡς παρατηρήσαμεν ἐν τῷ Δογμῷ Ἐρωτῇ Τόμ. Ε', σελ. 122 κέξ.).

Οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐλέγετο Συρακούσιος καὶ ἰωνιστὶ Συρηκόσιος, οὐχὶ Συρακούσιος. Ὁ δὲ Κυννῆρος γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Ξενοφάντος Ἀναβάσεως (σελ. 15) τὴν σημείωσιν τήνδε· «Συρακούσιος: Non sum ausus contra omnium codicum veterumque editionum fidem scribere Συρακούσιος—Ego quidem utramque formam Xenophonti in usu fuisse arbitror et, haecne, an illa recipienda sit, e codicum auctoritate diiudicandum esse». Ἴδε τὰ ὑφ' ἡμῶν διελλημμένα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν 1881, σελ. 38.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΥ

Ὁ περιφανὴς Camille Flammarion, Γάλλος ἀστρονόμος, εἰς τὸν ἡ ἀστρονομία, ἡ ἐπιστήμη αὐτή, ἡ μεταρρυσία τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὑπεράνω πάσης ὑλιστικῆς θεωρίας, τεινοῦσης νὰ περιορίσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως ἐντὸς τῆς σφαίρας εὐαριθμῶν τινῶν κυτταρίων τοῦ ἐγκεφάλου, πολλὰς ἀνακαλύψεις ὀρεῖται, γράφας πρὸ τινος χρόνου τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ διὰ τοῦ ἐν Περσίοις πρεσβευτοῦ Αὐτῆς ὑπόμνημα, ἐν ᾧ λόγος ἐγένετο περὶ συσκέψεως πρὸς καθορισμὸν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διεθνοῦς Μεσημβρινοῦ, ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν τὸ ἐξῆς ἔγγραφο, ὅπερ χάριν τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ, δεικνύοντος τὸ φιλοπόροτον καὶ φιλεπιστημον τῆς Α. Κυβερνήσεως, μεταφέρομεν ἐν ταῖς στήλαις τῆς Ἀκαδημείας κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ἴδου τὸ κείμενον τοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ὁ κ. Κουμπάρης - ἐφρένης, διευθυντῆς τοῦ ἐν Πέρσας Κωνσταντινουπόλεως Μετεωροσκοπεῖου ἔδωκεν τῇ Α. Ε. Μουνίρ - Πασσᾶ, ὑπουργῷ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

Κων|πολις, τῆ 22|3 7|6ρ. 1888

«Ἐπὶ τῇ προφορικῇ αἰτήσει τῆς ὕμ. ἐξοχότητος ἐμελετήσαμεν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα περὶ τῆς παραδοχῆς ἐνίκου ἡμερολογίου καὶ ὠρισμένης παγκοσμίου ὥρας.

Τὸ Αὐτοκρατορικὸν Μετεωροσκοπεῖον, ὡς καθιδρυμὰ ἐπιστημονικόν, ἄγεται φυσικῶς, ὅπως περὶ τὴν τὰς τόσον ἀναγκάσιας τροποποιήσεις. Διὰ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ ἡμερολόγιον, πρῶδη-

λον τυγχάνει, ότι αν εν γένει αποφασίσωσι να παραδεχθῶσιν ἐνιαίον ἡμερολόγιον, οὐδὲν δέ-λομεν διστάσει ἵνα καὶ ἡμεῖς προτείνωμεν, ὅτι δεόν να μεταχειριζώμεθα τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς τὸ μᾶλλον ἀκριβές καὶ τὸ μᾶλλον σύμφωνα πρὸς τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ἐκτὸς ἂν, δι' ἀπὸ κοινοῦ συμφωνίας, κατορθώ-σασσι να καθορίσωσιν ἕτερον νέον ἡμερολόγιον ἔτι ἀκριβέστερον, ὅπως τελευταίως ἐγένετο λόγος περὶ τούτου ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ.

Γινώσκοντες τὴν ἀνεκτικότητα τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, φρονοῦμεν ὅτι ἡ παραδοχὴ τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διὰ τὰς πολιτικὰς χρήσεις καὶ ἀνάγκας οὐδεμίαν παρέξει δυσκολίαν, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις χρῆσιν ποιεῖται τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὄντος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑπὸ τὸ κυρίῳ αὐτῆς σκῆπτρον πρεσβεύουσι λαοῖς τὸ ἀνατολικὸν δόγμα. Ὅθεν ἂν, συνεπειᾶ διεθνῶς συμβάσεως, αἱ Κυβερνήσεις, αἵτινες χρῶνται εἰσέ-τι τῷ ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ, αποφασίσωσιν ἵνα ἐγκαταλίπωσιν αὐτό, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καθ' ἡμᾶς ὑπάρχει ὅτι καὶ ἡ Αὐτοκρ. Κυβέρνησις ταῦτό ἤθελε πράξει.

Ὅσον ὁμως ἀφορᾷ τὸν προσδιορισμὸν ἐνὸς πνευματικοῦ διεθνῶς Μεσημβρινοῦ, φαίνεται ἡμῖν, ὅτι τὸ πρὸς λύσιν τοῦτο ζήτημα λαμβάνει δυσκολίαν τινὰς διότι ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου μεσημβρινοῦ συνεπάγεται συνεπειᾶς ἰκανῶς σπουδαίας, ὡς π. χ. τὴν παραδοχὴν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυσικῆς ὥρας καθ' ἅπαντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν σημεῖα, τὴν κατάργησιν τῶν ὥρων: πρωίας καὶ ἑσπέρας, αἵτινες δὲν θέλουσιν ἔχει πλέον λόγον ὑπάρξεως, ἢ θέλομεν ὠρολογεῖ ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 24 ὥρας κατ' ἐξαιρέτησιν πρὸς δὲ ἠθέλομεν εἶναι ὑπόχρεοι ὅπως μεταβάλλωμεν πανταχοῦ καὶ ταυτοχρόνως τὰς μηνολογίας.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν ὁμως τῶν διεθνῶν σχέσεων (ταχυδρομείων, τηλεγράφων, σιδηροδρομῶν καὶ ἄλλων τινῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων), αἱ τροποποιήσεις αὗται εἰσι καὶ ὠφέλιμοι καὶ ἀναγκαῖαι.

Αἱ δὲ τροποποιήσεις αὗται οὐδὲν δύνανται να συνεπενέγκωσι καὶ τὴν κατάργησιν τῶν ἰδιαιτέρων ἀναγκῶν ἐκάστου τόπου, αἵτινες ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν, ἢ ἄλλων τινῶν σχέσεων δύ-νανται να ποιῶνται χρῆσιν τῶν ὑπαρχουσῶν μεθόδων πρὸς λογισμὸν τῶν τε μηνολογιῶν καὶ τῶν ὥρων.

Ἡ μεγάλη ὁμως δυσκολία ἔγκειται ἐν τῇ παραδοχῇ τοῦ ἐνιαίου τούτου μεσημβρινοῦ. Ἡ μὴ ἐπιτυχία τοῦ ζήτηματος τούτου κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστημονικὴν συνδιάσκεψιν, συνελ-θοῦσαν ἐν Washington τὸ 1884, κατὰ ἄλλοι, ὅτι αἱ δυσκολίαι αὗται εἰσι πραγματικαί, μὴ ἐπιτε-υθείσης συμφωνίας ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ.

Ἐν πρώτοις ὑπὸ θεωρητικὴν ἐποψίν καὶ ἵνα ἐπέλθῃ ὡς ἥκιστα ἀνατροπὴ τῶν πολιτικῶν συνθη-θειῶν, ἔδει ἵνα ὁ νέος ὀρισθίσόμενος μεσημβρι-νὸς ἔχῃ ἀντίποδα ἕτερον μεσημβρινὸν διερχόμε-νον διὰ τοῦ πορθμοῦ Behring, ὅπερ ἤθελε θέσει καὶ τὸν νέον μεσημβρινόν, ἐν Εὐρώπῃ. Ἄλλ' ἐν-ταῦθα εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τῶν ζητημάτων τῆς ἔθνικῆς φιλαυτίας, ἐκάστου ἔθνους θέλοντος να προσδιορίσῃ ἴδιον μεσημβρινὸν ὡς ἐν Παρισίοις, ἐν Greenwich κτλ. Ἡ δυσκολία αὕτη ἐστὶ μία τῶν αἰτιῶν, αἵτινες ἠμπόδισαν ὅπως ἐπέλθῃ συνεννόησις τις μέχρι τῆς σήμερον.

Ἡ πρότασις περὶ ἐνιαίου μεσημβρινοῦ, διερχο-μένου διὰ τῆς Ἰερουσαλῆμ, οὐκ ἐστὶ νέα.

Αὕτη δὲ δύναται ἐπίσης να ἰκανοποιήσῃ ὡς καὶ ὁ τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Greenwich τὰς ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν ἀνωτέρω ὠμιλήσαμεν. Ἡ πρότασις μάλιστα αὕτη ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτη-μα τοῦ ἰκανοποιῆσαι καὶ τὴν ἔθνικὴν ὠθωμανι-κὴν φιλαυτίαν, τοῦ νέου μεσημβρινοῦ διερχόμε-νου ὠρισμένως διὰ τῆς Τουρκίας· ἄλλ' ἐτέροθεν εὐρισκόμεθα ἀπέναντι θρησκευτικῆς προτιμή-σεως περὶ ἧς μόνον ἡ Κυβέρνησις δύναται να κρίνῃ ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς.

Ἐν τινι ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῷ Journal de Constantinople ὑπὸ μηνολογίαν 12 μαΐου 1865 ὑπὸ τοῦ M. Emile Lecoine μέλους τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μετεωροσκοπείου, ἐγένετο κα-τάδηλος ἡ ἀναγκαιότητα ἐνιαίου μεσημβρινοῦ. Ἄ-κολούθως ὁ M. Lecoine ἐδημοσίευσε νέον ἄρθρον περὶ τοῦ ζήτηματος τούτου καὶ ἐπὶ τέλος διὰ τῆς Ἐφημερίδος La Turquie ὑπὸ μηνολο-γίαν 6 9| βρ. διετύπωσεν ἐπιτόμως ὅλον τὸ ζήτημα ὑπὸ μορφὴν λίαν ἐνδιαφέρουσας.

Συνεπειᾶ τῆς μελέτης ταύτης τοῦ Lecoine, ὁ ὠθωμανὸς ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ διεθνῇ τηλεγρα-φικῇ συνδιάσκεψιν ἐν Βιέννῃ τὸ 1868 ἐποίησατο πρότασιν τοῦ λογιζέειν τὰς ὥρας ἀπὸ 1 μέχρις 24 ὥρων καὶ βραδύτερον κατὰ τὴν τηλεγρα-φικὴν συνδιάσκεψιν ἐν Ῥώμῃ τὸ 1872 ὁ ὠθω-μανὸς ἀντιπρόσωπος προὔτεινε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν παραδοχὴν τοῦ ἐνιαίου μεσημβρινοῦ. Αἱ ὠθωμανικαὶ αὗται προτάσεις ἀπορριφθεῖσαι τότε, λαμβάνονται σήμερον ὑπὸ σπουδαίαν ἐπο-ψίν. Ἦδη δ' ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον συζητή-σεων ἐν τῇ διεθνῇ συνδιάσκεψιν ἐν Washington καὶ θέλουσι προσεχῶς καὶ πάλιν τεθῆ ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς ἐπιστημονικῆς συζητήσεως ἐν τῇ μελλούσῃ συγκροτηθσομένη συνδιάσκεψιν ἐν Pologne.

(ν + κ + μ)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ τῆς σήψεως τῶν ὠν καὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεως αὐτῶν.

Ὀλίγχι θρεπτικαὶ οὐσίαι εἰσὶ τοσούτω πλού-σαι ὑγιεινῶν συστατικῶν ὧσφ αἱ τῶν ὠν διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται ὁ ἄνθρωπος. Ἀληθῶς εὐ-ρίσκομεν ἐν αὐταῖς ἀζωτούχους οὐσίας (μεμβρά-νας, λεύκωμα, βιτελλίνη, ἐκχύλισμα κρέατος), λιπαρὰς οὐσίας, οὐσίαν τινὰ σακχαροῦχον, θεῖον, φωσφόρον καὶ διάφορα ἀνόργανα ἄλατα.

Ἐκ τῶν δύο μερῶν τοῦ ὡοῦ ἡ λέκνηθος (κρό-κος) εἶναι τὸ μᾶλλον θρεπτικόν, τὸ λευκὸν πε-ριέχει 86 ο(ο ὕδατος, 12,5 ο(ο ἀζωτούχων οὐ-σιῶν ἢ λευκώματος· ἡ σακχαρώδης οὐσία καὶ τὰ ἄλατα ὑφίστανται εἰς τὴν ἀναλογία 1, 16 ο(ο. Ἡ λέκνηθος περιέχει 51 ο(ο ὕδατος, 15 ο(ο ἀζωτούχων οὐσιῶν 28 ο(ο λιπαρῶν οὐσιῶν· τὸ δὲ ὑπόλοιπον συνίσταται ἐκ χρωστικῶν οὐσιῶν, ἀνο-ργάνων ἁλάτων, ὀξέων κ.τ.λ.

Ἀλλοίωσις.—Πρόσφατα τὰ ὡά δεόν να εἶσι διαφανῆ, ἤτοι να διαφαινηται δι' αὐτῶν τὸ πρὸς πίστον φῶς καὶ να ἀρίνωσι να φκίνηται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν κενὸν τι, ὅπερ παρατηροῦμεν διὰ τοῦ φωτός. Ἐὰν ἐμβαπτίσωμεν πρόσφατα ὡά ἀίφνης εἰς μεγάλην ποσότητα βράζοντος ὕ-δατος, τὸ κέλφος θραύεται ὑποκύπτου οὔτω εἰς τὴν ὑπὸ τῆς θερμότητος τάσιν τῆς διαστο-λῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑγροῦ. Τὰ μὴ πρόσφατα ὡά δὲν παρουσιάζουσι τὸ φαινόμενον τοῦτο, καθὸτι διὰ τῆς ἐκθέσεώς των εἰς τὸν ἀέρα χάνουσι διὰ τῆς ἐξατμίσεως κατὰ μέσον ὄρον 0,3 - 0,4 γρ ὕδατος καθ' ἐκάστην, τοῦ ὅπερ ἐπιτρέπει δια-στολὴν τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον μεγά-λην τῆς ἐσωτερικῆς οὐσίας τοῦ ὡοῦ τοῦ εὐρισκο-μένου εἰς συνάφειαν μετὰ ζέοντος ὕδατος.

Ὁ ἀήρ, ὅστις εἰσάγεται διὰ τῶν πόρων τοῦ κελύφους, λέγει ὁ Payen, εἶναι ἐν τῶν συνηθῶν αἰτίων τῶν βραδείων ἀλλοιώσεων, ἄς ὑφίσταν-ται τὰ ὡά, ἕνεκεν ἀναμφίβολως τῆς εἰσαγωγῆς ἰχνῶν σπερμάτων μικροοργανισμῶν ἢ μικροφύ-των καὶ μικρᾶς ὠθήσεως πρὸς ζύμωσιν.

Ἐὰν ὀρυθώσωμεν ὡν τι εἰς τι σημεῖον, σχί-σωμεν κατόπιν τὴν ὑπὸ τὸ κέλφος ἐσωτερι-κὴν μεμβράνην καὶ κατὰστρέψωμεν κύτταρά τι-να τῶν λευκῶν τοῦ ὡοῦ, ἢ ἀλλοίωσις προσβάνει τοσοῦτον ταχέως, ὧσφ ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία αὐξάνει· πολλὰκις τότε ἐκδηλοῦνται ἀρχαὶ ση-πτικῆς τινος ζυμώσεως καὶ τὸ θεῖον ἐν τῇ πε-ριπτώσει ταύτῃ ἐνοῦται μετὰ τοῦ ὕδρογόνου τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὸ ὀξυγόγον ἀφ' ἐτέρου ἐπιβοηθεῖ τὴν ζύμωσιν. Τελευταία εἶναι ἡ γένεσις τοῦ θει-οῦχου ὕδρογόνου καὶ τῆς ἀνυποπόρου ὀσμῆς τῶν ὠν, αἵτινα σήπονται.

Διατήρησις τῶν ὠν. — Ἡ διατήρησις τῶν

ὠν ἀπησχόλησε καὶ ἀκόμη εἰσέτι ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς βιομηχάνους.

Ὁ Mussches - Broch καθηγητῆς τοῦ πα-νεπιστημίου τῆς Leyde ἀποθανὼν τὸ 1761 ἔ-καμε σπουδαίας ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν μέσων τῆς δια-τηρήσεως τῶν ὠν. Ἐκρίνε δὲ ὡς καταλληλό-τερον τὸ να ἐμβαπτίζῃ αὐτὰ εἰς ραφανελαίον. Ὁ διάσημος φυσικὸς Réaumur, ὅστις ἔχει κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀπησχολήθη ἐπίσης εἰς τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεως τῶν ὠν. Παρε-τήρησε τὴν διήθησιν τοῦ ἀέρος διὰ τῶν πύρων τοῦ κελύφους τῶν ὠν καὶ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὴν δικαίως τὴν ἀποσύνθεσιν των· ἐπίσης ὑπέδειξε ὡς μέσα παρεμποδίσεως τὴν χρῆσιν βερνικίου τι-νὸς ἢ ἄλλης τινὸς οὐσίας δυναμένης να ἐμπο-δίσῃ τὴν διείδωσιν τοῦ ἀέρος.

Ἀξίον σημειώσεως εἶναι ὅτι πάντες ὅσοι ἀ-πησχολήθησαν εἰς τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεως τῶν ὠν συμβουλεύουσι τὴν χρῆσιν ὠν τῆς ἰ-δίας ἡμέρας καὶ μὴ γονιμοποιηθέντων. Ὁ Par-mentier μάλιστα ἐδημοσίευσεν ὅτι τὰ μὴ γο-νιμοποιηθέντα ὡά διατηροῦνται ἐντελῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς προπαρασκευῆς ἀκόμη καὶ εἰς θερμο-κρασίαν 340 περισσότερο τῶν 30 μηνῶν !!

Φέρει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διαθεβαιώσεως του ταύτης πολλὰ παραδείγματα. Ἐὰν ἡ πεῖ-ρα ἐπηλήθευε τοῦτο, δὲν θὰ εἶχμεν ἀνάγκην ἄλλων μέσων διατηρήσεως.

Ὁ Appert ἐπίσης διατήρησεν ὡά· τὰ εἰσή-γαγεν εἰς πλατύστομον φιάλην, ἣν ἐπλήρωσε με ἀποξοστὴν φλόγωμα ἄρτου ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὰ τοῦ να θραυσθῶσι καὶ ἔθετε τὴν φιάλην καλῶς πεπωματισμένην ἐντὸς ἀτμολούτρον, τοῦ ὁποίου τὴν θερμοκρασίαν διετήρει εἰς 700· ἄφινε τὰ ὡά ἐν τῷ λουτρῷ τούτῳ ἐπὶ τινὰ λεπτά τῆς ὥρας καὶ κατόπιν τὰ παρέδιδε πρὸς κατανάλωσιν. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ἀκόμη ἐν χρήσει.

Τὸ 1820 βιομηχάνος τις ἔλαβε τὴν ἄδειαν να πωλῇ ὡά πρόσφατα ἐν πλήρει χειμῶνι, ὅπερ κατῶρθον διὰ λουτροῦ ἀσβεστοῦ ὕδατος· διει-σθῶν διὰ τοῦ κελύφους τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀποσυν-θέτει τὸ πρῶτον στρῶμα τοῦ λευκώματος καὶ σχηματίζει ἀληθές τι ἐπιχρίσμα, ὅπερ ἐμποδί-ζει τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος, ἐκτὸς δὲ τούτου ἢ ἀσβεστος ἀποτίθεται εἰς τοὺς πόρους τοῦ κελύ-φους, ὅπερ συντελεῖ ἔτι περισσότερον εἰς τὴν διατήρησιν.

Ἡ μέθοδος αὕτη, τῆς ὁποίας σήμερον γίνε-ται μεγίστη χρῆσις, εἶναι ἡ καλλιτέρα καὶ ἡ μᾶλλον οἰκονομικὴ. Τὰ ὡά τοποθετούμενα εἰς πίθους ἢ κάδους καλύπτονται δι' ἀσβεστοῦ ὕ-δατος. Μένουσι δὲ ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς προτε-ραίας τῆς χρήσεώς των. Ὑπέδειξαν ἀκόμη ἐν μέσον διατηρήσεως τῶν ὠν δι' ἐμβαπτίσεως αὐ-τῶν εἰς ζέον ὕδωρ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, τοι-ουτοτρόπως τὸ λεύκωμα, ὅπερ ἔρχεται εἰς ἐπα-

ἐκεῖνο. Τώρα τί θά γείνη; Εἰς τὴν περινοῖαν καὶ τὴν σύνεσιν ὑμῶν ἀναθέτω νὰ μὲ ἀπκλλάξῃτε ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὄρκου μου καὶ τῆς δοθείσης τότε ὑποσχέσεως.

— ὦ! εἶναι ἀδύνατον τὸ τοιοῦτο, *Σατραζάμ ἐρένη!*

Συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις καὶ τέλος ἀπορρασιζέται μὲν ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου νὰ διορισθῇ ὁ *τζηερτζής* Ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας, ἀλλ' ἠλπίζετο ὅτι θά μκταιωθῇ οἶκοθεν ὁ ἀλλόκοτος οὗτος διορισμός, ἔνεκα τοῦ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐπικρατοῦντος ἐξῆς ἐθίμου:

Ἐν τῷ *At - Meidän* (τὸν Ἰππόδρομον, ἔνθα ἡ συνωμοσία τοῦ *Νίκα* κτλ.) ἠύρισκετο πέτρα τις (*μπινέκ - τασή* = πέτρα τῆς *καβάλλας*), ἐφ' ἧς ἀνερχόμενος ὁ μέλλων Ἡγεμὼν τῶν Πικριτρίων Ἡγεμονιῶν, ἐπάτει τὸν ἀναβολέα καὶ ἐπέβινε τοῦ ἵππου, ὁ δὲ λαός, χειροκροτῶν, ἐκράυαζεν: *"Αξιός! "Αξιός!* (*Λαῖκ! Λαῖκ!*). Κατόπιν ἐρίπτετο ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἱππεύσαντος ὑποψηρίου τὸ *καρτάρι* (ὁ μανδύας), καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπισήμως ἀνεγνωρίζετο Ἡγεμὼν. Ἄλλ' ἂν, δι' οἷον δῆποτε λόγον, ὁ λαός ἐκράζεν: *Ἀνάξιός! Ἀνάξιός!* (*Λαῖκοῖ! Λαῖκοῖ!*), δὲν ἐδίδοτο αὐτῷ τὸ *καρτάρι* καὶ Ἡγεμὼν δὲν ἐγίνετο.

Οἱ ὑπουργοὶ λοιπόν, ἀπορρασιζαντες τὸν διορισμὸν τοῦ *τζηερτζή* ὡς ἡγεμόνος, ἠλπίζον ὅτι ὁ λαός, δυσχεροτούμενος διὰ τὴν πκράδοξον τκύτην προτίμησιν, θά ἐφώναζεν: *Ἀνάξιός! Ἀνάξιός!* καὶ τότε καὶ ὁ βεζύρης θά ἀπηλλάσσετο κοσμίως καὶ εὐπροσώπως τοῦ ὀχληροῦ ἀπαιτητοῦ καὶ ἐπὶ τέλους δὲν θά ἀνήρχετο εἰς θρόνον ἡγεμονικὸν ἄνθρωπος μέχρι τῆς χθῆς πασίγνωστος ὡς πωλητῆς πνευμόνων διὰ τὰς γάτας! Πρὸς πλείονα μάλιστα ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου τούτου διετάχθησαν οἱ ἱπποκῶμοι νὰ ἔχωσι λίαν χαλαρὸν τὸν ζωστήρα τοῦ ζῶου, ὥστε, ἅμα πατήσας τὸν ἀναβολέα ὁ *τζηερτζής*, νὰ ἀνατραπῇ μετὰ τοῦ ἐφιππίου, νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ κρατηθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τότε ὁ λαός, ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ τηλικαύτῃ ἀδεξιότητι τοῦ ἀναβλάτου,

πάντως θά ἐφώνει τὸ «*Ἀνάξιός! Ἀνάξιός!*» Τὰ πράγματα ὁμως ἄλλην τροπὴν ἔλαβον.

Ἡ *γαλατκα*, μαθοῦσα τὰ τεκταινόμενα, ἀνεκοίνωσεν αὐτὰ εἰς τὸν εὐνοοῦμενον αὐτῆς, δεκτικὰ κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἱππεύσεως ἀνέβη εἰς τὸ *μπινέκ - τασή*, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πατήσῃ εἰς τὸν ἀναβολέα τοῦ ἐφιππίου, ὤρμησεν ἀμέσως ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ζῶου καὶ, ἀρχάσας τοὺς χροσσοὺς χάλινούς, ἐχαιρέτιζε τὸ φρενητιωδῶς χειροκροτοῦν καὶ εἰς τὴν διαπασῶν κραυγάζον πλῆθος *"Αξιός! "Αξιός!*, καὶ τότε ἠναγκάσθη. ἐκοῦσα ἄκουσα ἡ Κυβέρνησις, νὰ περιβάλλῃ καὶ τὸ νενομισμένον *καρτάρι* εἰς τὸν Ἀλβανὸν *τζηερτζήν*, ὅστις μετ' ὀλίγης ἡμέρας ἀπῆλθε μέγας καὶ πολὺς εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν, εἰς τὴν Βλαχίαν, ἣν ἐπὶ μακρὰ ἔτη διόκησεν ὡς ΓΚΙΚΑΣ, *Ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας!*

Ἰωακείμ Βαλαδάνης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑταίρων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου συνεκροτήθη ἡ πρώτη συνέλευσις τῶν ἑταίρων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πρόεδρος κ. Κοντόσταυλος ἀνακοινώσας τοῖς ἑταίροις πᾶν ὅτι συνδέεται μετὰ τοῦ λαχείου τῶν ἀρχαιοτήτων. Μετὰ τὸν πρόεδρον παρῆλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ σοφὸς τῆς Ἑταιρείας γραμματεὺς κ. Στ. Κουμανοῦδης, ὃς διὰ γλαφυρωτάτου λόγου ἐδήγγειλε τοῖς ἑταίροις τὰ ἐπιστημονικὰ πορίσματα τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, Μυκῆναις, Ἐλευσίνι καὶ παρὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας, αἵτινες καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπῆρξαν γόνιμοι, πλουτίσασαι διὰ νέων εὐρημάτων τὰς περὶ τέχνης καὶ τοῦ ἀρχαίου βίου γνώσεις ἡμῶν ἀνέγνω δὲ καὶ τὰς ἀκριβεῖς ἐκθέσεις τῶν ἐφόρων τῶν ἀνασκαφῶν κ. κ. Τσοῦντα καὶ Φιλίου. Μετὰ τὸν γραμματέα λαβὼν τὸν λόγον ὁ ταμίας κ. Γ. Νικολαΐδης ἀνεκοίνωσε τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ οικονομικὰ τῆς Ἑταιρείας. Ἐν τέλει δὲ ἐξελέγη τριμελὴς ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν κ.κ. Στεφάνου, Κεσσέα καὶ Ἀναστασίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τῷ Ἐκδότη ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἀκαδημίας». — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ παρὰ τοῖς ἀναποκριταῖς καὶ ἐπιστάταις ἡμῶν, ἦτοι: Ἐν Ἀμσῶν παρὰ τῷ κ. Κ. Ἐμ. Κωνσταντινίδῃ. — Βερδιάνοκ παρὰ τῷ κ. Ἡρακλεῖ Κουρῇ. — Βραΐλα παρὰ τῷ κ. Π. Τερπάνδρῳ ἱατρῷ. — Ἐπιδέαταις παρὰ τῷ κ. Φ. Ἀρχιγένηι ἱατρῷ κτλ. — Κίω παρὰ τῷ κ. Γ. Κοντογιάννῃ διευθυντῇ τῆς ἑλλην. σχολῆς. — Κων/πόλει ἐν Γαλατᾷ παρὰ τῷ κ. Στ. Λεμονίδῃ βιβλιοπώλῃ. — Λοῦδίνῳ παρὰ τῷ κ. Κ. Σ. Καλλέργῃ, 21 Colville Road. — Μυτιλήνῃ παρὰ τῷ κ. Γρ. Βερναρδάκῃ, γυμνασιάρχῃ. — Μαρῖνουπόλει παρὰ τῷ κ. Ἀλ. Κουρῇ. — Ὀδησσῶν παρὰ τῷ κ. Κωνστ. Καθβάδῃ. — Πάτραις παρὰ τῷ κ. Κ. Καλλιῶκῃ, φαρμακοποιῷ. — Προύση παρὰ τῷ κ. Ν. Π. Νίτσῳ. — Πύργῳ τῆς Ἠλείας παρὰ τῷ κ. Παν. Ι. Διναρδάκῃ. — Πάρισσις παρὰ τῷ κ. Sophocle Zacharia, Faculté de Droit, Montpellier, Alexandre Antipas, Faculté de Médecine. — Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Ἀρ. Ἀσιπώτῃ καθηγητῇ. — Τραπεζοῦντι παρὰ τῷ πανοσιολογιστῶν κ. Ἀμβροσίῳ Σταυρινῷ. — Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ζεφ. Σταυρίδῃ. — Κεσσάνῃ παρὰ τῷ κ. Γεωργ. Δολμᾷ. — Γαλατζίῳ παρὰ τῷ κ. Π. Χριστοδούλῳ. — Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Χρ. Σαμαρτσίδῃ.

Τύποις Πάσσαρη καὶ Βεργιανίτου, παρὰ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους.

